

мръсотията, изобилието на бълхи, въшки, мухи, комари, скорпиони и разни други гадини били непоносими. Въ Диарбекиръ по него време имало около стотина души заточени българи, освободени отъ затвора подъ гаранцията на чело̀в̀колюбиви диарбекирци. Тѣ всички дошли да ги видятъ и да имъ обещаятъ застѣпничеството си предъ гражданитѣ, да освободятъ и тѣхъ отъ затвора подъ поржчителство, но това се оказало отначало доста мжно, поради пустнатитѣ слухове, че тия били главнитѣ комити.

Благодарение на своята лѣкарска професия, докторътъ най-после успѣлъ да се освободи подъ поржчителство отъ затвора и да се обзаведе доста добре. Но изглежда, че интересътъ и завистьта на другъ мѣстень лѣкаръ, чрезъ интриги предъ пашата, успѣли да го измѣстятъ отъ Диарбекиръ. Изпращатъ го на заточение въ по-отдалечень градъ Мардинъ, дето и довършилъ заточението си до деня на амнистията. Това премѣстване било въ негова полза, защото тамъ намира едно добро население отъ турци, халдейци и арменци католици и той, като лѣкаръ, придобива едно много добро положение откъмъ познанство съ виднитѣ семейства, клиентела и прехрана. Той успѣлъ дори да закупи много имоти, които, следъ като се завърна въ отечеството си, презъ 1888—1889 г. нотариално подари половината на Марденската арменска католическа община и половината на Халдейската община за беднитѣ.

Презъ сръбско-турската война една часть диарбекирски заточеници, начело съ Черковски, съ когото докторътъ е билъ въ близко приятелство и сж водѣли кореспонденция, успѣха да избѣгатъ. Тѣ сж поканили и Мирковичъ да ги придружи, но той, предвиждащъ, че настѣпватъ въ скоро време голѣми събития между Русия и Турция, предпочелъ да ги изчака търпеливо, отколкото да приеме риска на неизвестността. И действително, скоро освободителната война турна край въ мжкитѣ на заточенитѣ и затворени българи. Тъкмо въ надвечерието на войната и неговиятъ братъ Русчо, съ множество сливенски граждани, бѣше заточень въ гр. Боло, Мала-Азия.

Завърналъ се въ родния си градъ, той става „губернски врачъ“, следъ това, за една година директоръ на Сливенската мжжка гимназия. Заедно съ д-ръ Н. Планински и д-ръ Добри П. Минковъ основаватъ въ 1879 г. първия български вестникъ въ Сливенъ „Българско знаме“, съ собствена печатница подъ сжщото название. Временно е билъ и управителъ на мѣстната болница.